

Jamsai

Jamsai

ทกลองอ่อน

Jamsai

ทกลองอ่อน

Jamsai

ทกลองอ่อน

ดอกสาหล่า เคียงบัลลังก์

1

梨花妝淚：栽皇（上）

เทียนฉิน 天琴 เฝียน

เกาลัดเดือนสิบสอง แปลา

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีอยู่ในใจฉัน

"รอนานมากแล้วกระมัง?" เขาเลิกคิ้ว เผยรอยยิ้มดูหมิ่น รอยยิ้มที่เย็นเยียบเช่นเดียวกับอากาศที่อยู่นอกหน้าต่าง!

ไปเสวี่ยผู้ถูกเขาบีบคั้น เป็นเพราะเจ็บหรือตื่นเต้นก็สุดรู้ได้ แต่ร่างกายของนางเริ่มลั่นสะท้านอย่างห้ามไม่อยู่ ทรวงอกก็พลอยกระเพื่อมขึ้นลงไม่หยุด ปรากฏเป็นการยั่วยวนอันร้ายแรงที่เบี่ยงหน้าเขา ไปเสวี่ยผู้อำปอกอย่างยากลำบาก พยายามสุดชีวิตที่จะข่มνάเสียงให้เรียบตอบไปว่า "ฝ่าบาทคือจักรพรรดิผู้สูงส่ง เสวี่ยผู้รอคอยเช่นนี้ก็สมควรแล้วพะยะ"

เยวี่ยเยี่ยยังคงยิ้มเยี้ยดยายม มือผละจากคางแล้วเคลื่อนไปตามชอกคอราวกำลังพินิจงานศิลปะงามประณีตชิ้นหนึ่ง จากนั้นจึงหยุดนิ่งอยู่บนทรวงอกที่ถึงเปลือยของนาง เสียงแผ่วเบาเนิบช้าเอ่ย "อย่างนั้นหรือ แต่ในแววตาเจ้ากลับมองเห็นแค่เพียงความแค้นที่ไร้ซึ่งความรัก อย่างนี้จะให้เราเชื่อได้อย่างไรว่าเจ้ารอคอยเราจากใจจริง"

ฝ่ามือของเขาเหมือนไฟที่แผดเผาผู้คนได้ ทุกบริเวณที่พาดผ่านล้วนทั้งรอยประทับที่ชวนให้น่าสนใจหวือทั้งสิ้น

มากกว่ารัก ดอกสาลีเคียงบัลลังก์ 1

เทียนฉิน เขียน เกล็ดเดือนสืบสอ แปล

《梨花妝淚：弑皇 上》Written by Tian Qin (天琴 著) Tian Qin

Copyright © 2013 Homer Books & Records Inc.,

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2353-2

ภาพประกอบ 慶光

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 449 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ครั้งนี้มากกว่ารักพานักเขียนท่านใหม่มาฝากไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของท่าน
นักอ่านกันด้วยค่ะ นั่นก็คือท่าน 'เทียนฉิน' ซึ่งถือเป็นมากกว่ารักเล่มบางที่มีเนื้อหา
เข้มข้นครบรส เนื้อหานักหนังสือท่านนักอ่านที่ชื่นชอบตัวละครที่ขัดแย้งกันเองด้วย
ความรู้สึกทั้งรักทั้งแค้นน่าจะชื่นชอบนิยายเรื่องนี้ได้ไม่ยากค่ะ

'ดอกสาลีเคียงบัลลังก์ I' เป็นเรื่องราวของ 'ไป่เสวี่ยฝู' บุตรสาวของอัครเสนาบดี
ที่ถูกส่งไปอยู่ยังอารามเมี่ยวเฟิงที่อยู่ห่างไกล ชีวิตของนางดูไม่น่าจะเกี่ยวโยง
กับอำนาจในวังหลวงได้เลย ทว่าวาสนาของนางกลับเกี่ยวพันมาแต่ต้น เมื่อนางได้
ช่วยเหลือ 'อ้ออ้ง' จากความตาย ได้ต้นดอกสาลีเขาได้ให้คำสัญญาว่าจะมารับนางไป
อยู่ด้วย จวบจนเวลาผ่านไป นางได้กลับมาพบเขาอีกครั้ง ทว่าเขากลับเป็นจักรพรรดิ
ที่อยู่เหนือผู้คน แตกต่างจากคนในอดีตที่นางเคยรู้จักราวกับคนละคน

ความรู้สึกอันล้าลึกที่เคยเกิดขึ้นในอดีตภายใต้ต้นดอกสาลีของพวกเขาทั้งคู่
จะเอาชนะความบาดหมางและหวาดระแวงในปัจจุบันไปได้หรือไม่ ท่านนักอ่านต้อง
พิสูจน์ด้วยตัวเองแล้วค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ไป่เสวี่ฝู
บุตรสาวอัศวรเสนาบดีไป่ เตียบโตอยู่ในอารามเมี่ยวเฟิง มีกำลังภายในที่กล้าแกร่ง ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย แต่งตัวชุดสีขาว มีกลิ่นดอกสาลีติดกาย
- * เยวี่เยี่ย
จักรพรรดิที่ขึ้นชื่อว่าเหี้ยมโหด เยอหยิ่งในศักดิ์ศรี ไม่ชอบถูกท้าทาย ไม่ไว้ใจใครง่าย ๆ ฉลาดทันเล่ห์เหลี่ยมผู้อื่น ชอบสวมชุดสีแดงโลหิต มีกลิ่นดอกกล้วยไม้ติดกาย
- * อวิ๋กั๊ยเฟย
พระชายาตำแหน่งฝ่ายในชั้นหนึ่ง เป็นคนของพระพันปี นิสัยเยอหยิ่งจี้จี้จางา ทนเห็นคนอื่นอยู่เหนือตนเองไม่ได้
- * หนานกงเจวี่ย
รัชทายาทจากแคว้นเป่ย์ นิสัยอ่อนโยนสุขุม แอบหลงรักไป่เสวี่ฝู
- * ไป่อิ๋หนิง
พี่สาวของไป่เสวี่ฝู นิสัยเด็ดขาด ยอมเสียใจไม่ยอมเข้าวัง
- * ไป่ฉางโซ่ว
อัศวรเสนาบดีไป่ บิดาของไป่เสวี่ฝู นิสัยละโมภโลภมาก ทำได้ทุกอย่างเพื่ออำนาจโดยไม่สนวิธีการ

* ขิงหลี

บ่าวประจำกายไปเสวียผู้ เดิบโตมาพร้อมกันจนเหมือน
พี่น้อง ข้างพูดเจรจา

* จั้งไท่เพย

แม่บุญธรรมของเยวียเฮีย ร่างกายอมโรค อยู่อย่าง
สมถะปล่อยวาง

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

อากาศในเดือนสองเสมือนมีเทพเขียนจุติลงมาเป่าลมหายใจ
อันแผ่วเบา ทำให้ไอเย็นที่ปกคลุมทั่วทั้งเมืองหนึงเฉิงพลันจางหายเข้าสู่
ผืนป่าตามขุนเขา

ยามราตรีที่มีลมฤดูใบไม้ผลิพัดโชยมาคล่องรับกับคำกล่าวที่ว่า
'แรกวสันต์มาเยือน' ณ เขาอวิ๋หลังแห่งเมืองเฉิงโจว ดอกสาหล่าบานสะพรั่ง
ไปทั่วบริเวณ สายลมแห่งรุ่งอรุณพัดพากลิ่นหอมละมุนระกับใบหน้า
ผืนดินสีขาวสะอาดบริสุทธิ์ที่ปกคลุมด้วยกลีบดอกสีขาวปรากภูส่ายตา
เป็นความงดงามที่ไร้สิ่งใดมาเจือปน

อารามเมียวเฟิงหลังเล็กตั้งอยู่ริมเชิงเขาอย่างสงบเรียบง่าย
ด้วยเพราะอาณาบริเวณล้วนรายรอบด้วยหม่อมวลของดอกสาหล่าจนทำให้
ที่นี่กลายเป็นที่เลื่องลือมานาน

ชุดแพรไหมสีขาวเรียบกลมกลืนไปกับทะเลบุปผาชั้นแล้วชั้นเล่า

ร่างอรชรเอื้องกรายเนิบช้าไปมา กลีบดอกไม้พริ้วลมโปรยปรายลงมา
ทั่วร่าง อาบย้อมด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ

เมื่อโยนรองเท้าปักไปด้านหนึ่ง เท้าเล็กเปลือยเปล่าของนางที่
ประหนึ่งหยกชั้นดีก็เผยให้เห็นรำไรอยู่ใต้กระโปรงยาวพลิ้ว นัยน์ตาสีหมึก
อ่อนจางภายใต้ผ้าคลุมหน้าสะท้อนภาพของกลีบดอกสาลีสีขาวอันบริสุทธิ์
ลักยิ้มปรากฏบนพวงแก้มสองข้าง ริมฝีปากคลี่ยิ้มหวานหยด

นางมีนามว่าไปเสวียผู้* ผู้ราวกับเป็นบุปผาที่ผลิบานแล้วแผ่กลิ่นอาย
สะอาตบริสุทธิ์ออกมาอย่างเจียบเจียบ ซึ่งสมกับชื่อของนางอย่างยิ่ง

บิดาส่งนางมายังอารามเมี้ยวเฟิงอันสงบเจียบแห่งนี้ตั้งแต่เล็ก
ด้วยคิดว่านางมีดวงกาลกิณี เหมาะแก่การดูแลดอกสาลีทั่วทั้งเขาอวิ๋นหลิง
กาลเวลาผันผ่าน วสันต์จวบเหิมต์เวียนวนไปปีแล้วปีเล่า

ไปเสวียผู้ชอบความสงบเจียบนี้มาตั้งแต่เด็ก ทุกปีจึงมีความสุขกับ
การเฝ้าต้นดอกสาลีเพื่อรอคอยให้ฤดูใบไม้ผลิมาถึง สงสารก็แต่มารดา
ของนางที่ต้องทนทุกข์ใช้ชีวิตอย่างอ้างว้างโดดเดี่ยวในจวนอัครเสนาบดี

"คุณหนูเจ้าคะ ท่านอาจารย์เรียกคุณหนูกลับไปกินข้าวที่อาราม
เจ้าคะ" เสียงของสาวใช้ผสมมากับกลิ่นหอมอ่อน ดังลอยละล่องอยู่กลาง
ค่ายกลดอกสาลีแว่วมาเข้าหูของไปเสวียผู้

สาวใช้นามซิงหลิตติดตามไปเสวียผู้กินเจอยู่ที่อารามเมี้ยวเฟิงนี้
ตั้งแต่เล็ก อายุยังน้อยก็มีกำลังภายในล้ำลึก เพียงยืนเรียกจากที่สูง
ประโยคหนึ่ง ไปเสวียผู้ก็รู้ว่าควรกลับอารามได้แล้ว

ร่างที่สวมชุดแพรไหมสีขาวหิมะเดินผลุบไผล่อยู่ท่ามกลางทะเล

* ไปเสวียผู้ แปลว่าดอกบัวสีขาวหิมะ

บุปผา เขยิบย่ำดอกไม้ที่ร่วงเกลื่อนอยู่เต็มพื้น ต่อให้ไปเสวียผู้หลับตาก็ยังหาทางกลับได้ เป็นเพราะนางคุ้นเคยกับที่นี้ยิ่งกว่าที่ใด

เสียงนกร้องกังวานใสรื่นหูดังลอยมา ไปเสวียผู้หลับตาลงซึมซาบกลิ่นอายอันงดงามบนเขา

สายลมเอื่อยที่ปะปนมากับกลิ่นหอมอ่อนของดอกสาลีโชยระไบหน้า ทว่าไปเสวียผู้ยังไม่ทันสุดหายใจเต็มปอดก็ได้กลิ่นความเล็ดขุมหนึ่งโชยมา เนื่องจากนางรำเรียนวรยุทธ์กับท่านอาจารย์มาตั้งแต่เด็กทำให้มีประสาทสัมผัสที่จับไว

เท้าขานเนียนชะงักกึก ไปเสวียผู้เริ่มมองไปทางซ้ายที่ขาที่ตามสัญชาตญาณ สายตาลอดผ่านผ้าคลุมหน้าผืนบางไป เมื่อมองเห็นเงาร่างสีดำตรงหน้าแล้วนางก็อดตะลึงไม่ได้

นั่นเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่ง เรียวคิ้วและนัยน์ตานำมองคู่้นคมปลาดั้งศรธนู ท่าทางเย่นชาเช่นน้ำแข็งไม่เข้ากับอายุของเขาเลยสักนิด

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วร้องโอดโอย เขาพึงรำงับลำต้นของต้นดอกสาลีที่มีความหนาเท่าขนาดของขามข้าว มือข้างหนึ่งกุมแขนอีกข้าง เลือดสีแดงสดซึมผ่านร่องนิ้วไหลลงบนพื้นขาว ดอกสาลีสีเล็ดค่อยๆ ผลิบานดอกแล้วดอกเล่า!

เขาบาดเจ็บ...คือขมวดแน่นอย่างนั้น แค่มองปราดเดียวก็รู้ว่า ยามนี้เขาเจ็บปวดมากเพียงใด

ค่ายกลดอกสาลีแห่งนี้หาใช่สถานที่ที่ผู้ใดจะบุกเข้ามาก็ได้ ผู้ที่บุกเข้ามาแล้วก็จะไม่มีชีวิตรอดออกไปอีก ต้องมีจุดจบเช่นเด็กหนุ่ม

ตรงหน้านี้ เขาต้องอยู่อย่างจนตรอกไร้ที่ไปอย่างนี้จนกว่าชีวิตจะค่อยๆ
สูญสิ้นไปในที่สุด

เดิมทีไปเสวียผู้ไม่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่น เพียงแต่นัยน์ตาคมดูจรร
ณคู่นั้นกลับจ้องตรงมาที่กลางใจนางได้อย่างไรก็มีอาภัพได้ ทำให้
นางต้องชะงักฝีเท้าแล้วหันกลับไปมองอีกครั้งหนึ่ง

ขณะลงเลาะจะช่วยชีวิตเด็กหนุ่มเย็นชาผู้นี้ดีหรือไม่ ทันใดนั้นก็
ได้ยินเสียงจ่อแจกระหยาเล็ดของบุรุษค่อยๆ ดังใกล้เข้ามา ท่ามกลาง
ความอลหม่านนางได้ยินต้นเสียงพูดว่า "ท่านแปดมีบัญชาว่าต้องฆ่า
เด็กหนุ่มนั้นให้ได้ รับหาตัวมันให้เจอ!"

เห็นได้อย่างชัดเจนว่าคนกลุ่มนั้นกำลังมุ่งเป้าไปที่เด็กหนุ่มตรงหน้า
ทว่าเด็กหนุ่มกลับไม่พยายามหนีเลยสักนิด คาดว่าเขาคงขยับตัวไม่ได้
นัยน์ตาดูจรรณคู่นั้นแม้กำลังทอดมองนาง แต่เขาก็ไม่เอ่ยวาจาใด

เสียงฝีเท้าหนักเข้ามาใกล้บริเวณนี้มากขึ้นเรื่อยๆ เด็กสาวไม่ทัน
ใคร่ครวญให้ดีกว่ามือของเด็กหนุ่ม เดิมคิดพาเขาไปจากเขตอันตรายนี้
แต่น่าเสียดาย สุดท้ายไปเสวียผู้ยังซ้ากว่าอีกฝ่ายไปก้าวหนึ่ง รู้ตัวอีกที
ชายฉกรรจ์หลายคนก็มาปรากฏกายที่ตรงหน้านางแล้ว

"คิดหนีหรือ ไม่ง่ายดายเช่นนั้นหรอก!" ชายฉกรรจ์คนหนึ่งยกดาบ
เล่มเอียงขึ้นเพื่อจะฟันเด็กหนุ่มที่กำลังบาดเจ็บจนยืนได้ไม่มั่นคง

ใบหน้าเล็กใต้ผ้าคลุมหน้าตกตะลึง ไปเสวียผู้กระซกเด็กหนุ่ม
หลบดาบไปได้อย่างหวุดหวิด

ชายฉกรรจ์ที่ฟันความว่างเปล่าลงไปจึงบันดาลโทสะ เขาเอ่ยว่า
"แม่นางน้อย หากเจ้าไม่ยอมมีเรื่อง โปรดหลีกเลี่ยงจะดีกว่า"

ท่าทางของเขาไม่อาจทำให้ไปเสียผู้เสียขั้ว ตรงกันข้ามนางกลับ
ใจกล้าถึงขนาดเตือนเหล่าชายฉกรรจ์ด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด "สถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่สถานที่ที่จะให้พวกเจ้ามากระทำผิดได้ตามอำเภอใจ
เจ้าทำให้ประตูแห่งพุทธะต้องแปดเปื้อนโลหิต หากแม่ซื้อเงินตราบเรื่อง
จะต้องไม่ปล่อยพวกเจ้าไว้แน่!"

เหล่าชายฉกรรจ์เริ่มเป็นกังวล ทว่ายังคงกักพินอ้อยอย่างโมโห
"ข้ารับบัญชาให้มาจับนักโทษคนสำคัญของราชสำนัก ขอภัยที่ต้องล่วงเกิน!"

ไปเสียผู้ร้อนรนตอบกลับไปว่า "ต่อให้เจ้าสังหารเขาได้ แต่ก็เดิน
ออกจากค่ายกลดอกสาสน์นี้ไปไม่ได้หรอก เหตุใดจึงต้องบีบคั้นทรมานกัน
ถึงเพียงนี้ด้วย" เมื่อเห็นกลุ่มชายฉกรรจ์หวาดกลัว ไปเสียผู้จึงกล่าวต่อ
"หากเจ้ายอมจากไปในทันที ข้าจะปิดบังท่านอาจารย์แล้วให้ชิงหนีส่ง
พวกเจ้าออกไป...เป็นอย่างไร"

ชายฉกรรจ์มองเด็กหนุ่มที่บาดเจ็บสาหัสแวบหนึ่ง เขาสองจิตสองใจ
เล็กน้อยก่อนพยักหน้า ในช่วงเวลาความเป็นความตายเช่นนี้ พวกเขา
พลันเผยธาตุแท้ออกมาโดยไม่ปิดบัง

ไปเสียผู้เรียกชิงหนีเข้ามา ชิงหนีเหลือบมองเด็กหนุ่มรูปงามที่
บาดเจ็บสาหัส เห็นชัดว่าไม่พอใจนักที่ไปเสียผู้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่จำเป็น
ลงเล็ดใจหนึ่งถึงได้นำเหล่าชายฉกรรจ์จากไป

พอชายฉกรรจ์ไปแล้ว ไปเสียผู้ถึงค่อยรู้ตัวว่าตนเองจับมือของ
เด็กหนุ่มอยู่ตลอดโดยไม่ปล่อย มือเขาไม่ได้เยือกเย็นเช่นสีหน้า แต่กลับ
อบอุ่นราวกับแสงอาทิตย์ในต้นฤดูใบไม้ผลิ

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่จับมือบุรุษ ดวงหน้าภายใต้ผ้าคลุมพลันแดง

ระเรื่อ เคะระหัดีที่มีฝ้าคลุมหน้ากันไว้จึงไม่มีใครมองเห็น เด็กสาวรีบสะบัด
ฝ่ามือเด็กหนุ่มออกรวากับถูกเข็มตำ

แสงอาทิตย์สีทองลอดผ่านชั้นนूपผาลงมา เกิดเป็นเงาพริ้ว
สาดส่องลงบนร่างของทั้งคู่ ไปเสวียผู้แอบเหลียวมองไปเห็นสีหน้าของ
เด็กหนุ่มดูอบอุ่นขึ้นเล็กน้อย อดพวยพทั้งห้ำงามประณีตกระทบใจนาง
เบาๆ ประหนึ่งเสียงระฆังในอารามที่ดังก้องกังวานรื่นหูทุกเช้า

"คุณชายได้รับบาดเจ็บ เดินมาทางนี้เกิด" เสียงแผ่วเบาดุจสายน้ำไหล
ของไปเสวียผู้ลอยเข้าหาเขา

ชุดแพรไหมสีชาวยาวกับหิมะยับไหวเล็กน้อยขณะเยื้องย่างเนิบช้า
บางครั้งชายกระโปรงก็จะพัดกลีบดอกไม้บนพื้นขึ้นมาสะบัดปลิวไปทาง
ด้านหลัง นางดูตั้งใจเขียนจดติลงมา เด็กหนุ่มถูกภาพตรงหน้าทำให้
หัวใจที่ปิดตายมาหลายปีสั่นไหว

เงาหลังอันอ่อนแอในออรชร งดงามล้ำเลิศราวมีมนตร์สะกด เด็กหนุ่ม
แทบไม่ไตร่ตรองสิ่งใดอีกก็ก้าวเท้าตามนางไป

ในส่วนลึกของทะเลนूपผา มองเห็นเรือนไม้สาลีหลังเล็กได้รำไร
ชายคาเป็นสีชาวยาวโพลนทั้งแถบ มองจากที่ไกลเหมือนอยู่ในฤดูเหมันต์ที่มี
หิมะปกคลุมไปทั่ว

สายลมเบาบางพัดโชย กลีบดอกไม้เหนือหลังคาโปรยปรายหล่นลง
บนร่างของทั้งคู่ เพราะอยู่ในอาราม จอนผมของไปเสวียผู้จึงเกลี้ยงเกลา
หมดจด ยามนี้บนศีรษะแม้จะมีดอกสาลีติดอยู่หลายกลีบ กลับดูงดงาม
เสียยิ่งกว่าปิ่นทองระย้าของหญิงสกุลสูงศักดิ์มากนัก

มือเรียวงามปานหยกเนียนลูบเรือนผม กลีบดอกไม้คล้ายผีเสื้อบิน

จากไปในพริบตา เด็กหนุ่มแทบยื่นมือไปหยุดยั้งไว้แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

ไปเสวียผู้โน้มนำกายหยาบยาทาแผลและผ้าสะอาดขึ้นมา ขยับมาตรงหน้าเด็กหนุ่ม นางลึงเลเล็กน้อยก่อนยิ้มอย่างเก้อเขิน "ข้าไม่เคยมีความเกี่ยวข้องกับคุณชาย วันหน้าคงไม่มีโอกาสพบกันอีก เรื่องวันนี้ก็ถือว่าเป็นเพียงม่านเมฆที่ผ่านตา เราสองจะไม่ระลึกถึงอีก"

แววตาลึกล้ำของเด็กหนุ่มฉายประกายยิ้มมีเลศนัย เป็นครั้งแรกที่ได้พบเด็กสาวที่ไม่เพียงเสแสร้งกับตัวเองเท่านั้น ทั้งยังหลอกผู้อื่นมากเพียงนี้ ทั้งที่เห็นว่าดวงตานางมีแววเขินอายฉายชัดแท้ๆ คงเป็นครั้งแรกที่ได้ใกล้ชิดบุรุษ

เด็กหนุ่มเกิดความรู้สึกประหลาดในใจ ออกไปทางซาบซึ่งอยู่มากเขาหลับตาลงเล็กน้อย รับรู้ถึงมือเด็กหนุ่มเคลื่อนไปตามบาดแผลอย่างแผ่วเบา สัมผัสจากนางทำให้ความเจ็บปวดถึงชั่วหัวใจค่อยๆ บรรเทาลงไม่น้อย

ไปเสวียผู้ช่วยเขาพันแผลเสร็จก็ลุกขึ้น เอย่เตือนด้วยความหวังดี "อีกสองชั่วยามท่านอาจารย์จะมาพักผ่อนอยู่ที่แห่งนี้ หากพบคุณชายเข้าท่านอาจารย์ต้องถามคำถามมากมายแน่ ขอให้คุณชายรีบกลับไปโดยเร็วเถิด"

"ขอบคุณแม่นางที่ช่วยชีวิต" เด็กหนุ่มพูดเป็นประโยคแรกตั้งแต่พบหน้ากัน แววตาลึกซึ่งแน่วแน่มั่นจ้องไปหน้าไปเสวียผู้

สายลมเอื่อยพัดผ่านคล้ายเห็นคล้ายไม่เห็นใบหน้าที่อยู่ใต้ผ้าคลุม ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบเขาก็ไม่เห็นโฉมหน้าของนาง เด็กหนุ่มพลันสงสัยว่ารูปโฉมใต้ผ้าคลุมหน้าสีขาวนี้จะงดงามหรืออัปลักษณ์เพียงใด

ไปเสวียฝูเพียงยี่มบาง ก่อนจะคลีกระดาศพร้อมกับังววงหมีกลงบน
โต๊ะเล็ก มือซ้ายถือพุ่กันชีดवादบนกระดาศสี่ขาวอย่างชำนาญ ยามที่
เงยหน้านางจึงเห็นเด็กหนุ่มกำลังมองมาอย่างตะลึงสงสัย

ผู้เขียนอักษรด้วยมือซ้ายมักทำให้คนแปลกใจเสมอ นางคุ่นชินกับ
สายตาแบบนี้แต่แรกแล้ว

เด็กหนุ่มทั้งตกตะลึงและสงสัย คิดไม่ถึงว่าสตรีอ่อนช้อยปานนี้จะ
ถนัดซ้าย เขาริบเก็บสีหน้าประหลาดใจ มองนางชีดवादแต่งแต้มอย่าง
ชำนาญก่อนจะนำกระดาศไปตากแดด

"นี่เป็นภาพเส้นทางออกจากค่ายกลดอกสาลี คุณชายเพียงเดินไป
ตามทางนี้เป็นใช้ได้" ไปเสวียฝูกล่าวจบก็หันไปหาเขาที่อยู่ด้านหลัง ขณะ
หมุนตัวไปนั้นสายตาก็อประสานกับดวงตาดำสนิทพอดี

เด็กหนุ่มหยิบกิ่งดอกสาลีสวยสดงงามหยาดเยิ้มมาไว้ในมือนาน
เท่าใดแล้วก็สุดจะรู้ หลายดอกเมื่อรวมเข้าเป็นช่อแล้วช่างงดงามยิ่งนัก

ไม่รอให้นางมีอาการตอบสนองใด เด็กหนุ่มก็ยกมือขึ้นทัดดอกสาลี
กับผมสีดำขลับข้างหูนางพลางยิ้มอย่างพึงใจ พุดขึ้นเป็นประโยคที่สอง
ว่า "ประดับไว้เช่นนี้แล้วงามมาก"

สีหน้าเด็กหนุ่มอบอุ่นขึ้นทีละนิด เทียบกับตอนที่อยู่ใต้ต้นดอกสาลี
กับนางแล้ว ความโอหังก็นับว่าลดน้อยลงไปมาก รอยยี่มบางของเขา
ทำให้ทะเลบุปผาแถบนี้ดูยลลงไปไม่น้อย

ไปเสวียฝูหน้าแดงกำในทันที นางหลุบตาลงเบือนหน้าไป ทว่ากลับ
ได้กลิ่นหอมของดอกสาลีที่จอนผมอย่างแจ่มชัด

"ชั่วชีวิตของข้าไม่เคยลบลืมคุณคุณนี้ ไม่ได้ผ่านไปง่ายดาย

ดังมานเมฆผ่านตาที่แม่นางว่าไว้ โปรดให้ออกาสเข้าทดแทนบุญคุณสักครั้ง ตามข้ากลับหนึ่งเจ็ดด้วยกันเถอะ ข้าจะใช้เวลาทั้งชีวิตตอบแทนบุญคุณของแม่นาง"

หากไม่กล่าวคำนี้ก็แล้วไป แต่เมื่อพูดขึ้นมาถ้อยคำนั้นกลับนำตกตะลึงไปเสียผู้หนึ่งจัน คิดไม่ถึงว่าเขาจะพูดเรื่องสำคัญราวกับเป็นเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ ทั้งที่มีวาสนาพบหน้าเพียงชั่วเวลาสั้นๆ แค่นี้เอง เขาก็สัญญาว่าจะดูแลนางทั้งชีวิตโดยไม่คิดไตร่ตรองให้ถึถ้วนเช่นนี้แล้ว

ทันใดนั้นไปเสียผู้ก็ถูกคิดถึงประโยคที่อาจารย์มักเอ่ยที่ว่า 'คำสัญญาของบุรุษมีมาก ค่อยๆ สร้างเป็นเรือนพำนักอันกว้างเปล่าหนวเห็บก่อนจะبيبให้เจ้าต้องคุ้นชินกับชีวิตเศร้าโศกที่อ้างว้างโดดเดี่ยว'

นางไม่รู้ว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าจะไร้หัวใจเลือดเย็นอย่างนั้นหรือไม่ แต่นางเข้าใจดีว่าไม่ควรตกลงปลงใจส่งเดชกับบุรุษที่เพิ่งพบหน้ากันเพียงครั้งเดียว

ความรู้สึกในใจของเด็กสาวไม่ควรอ่อนไหว หลังจากตั้งสติเพื่อสะกดอารมณ์แล้ว ในใจของนางก็ค่อยๆ สงบลงจนไม่เกิดระลอกคลื่นได้อีก นางแ้มยิ้มบาง สายตวงหน้างามเล็กน้อย "ขอบคุณคุณชายที่กรุณาเข้ามาอาศัยที่อารามเมี่ยวเฟิงอยู่เฝ้าโคมด้า* ตั้งแต่อายุหกปี ไม่เคยใคร่ครวญเรื่องรักใคร่ทางโลกมาก่อน วันข้างหน้าก็คงไม่เช่นกัน"

น้ำเสียงของนางน่าหลงใหลดังเช่นที่ผ่านมา อาจเป็นเพราะอาศัยใต้ต้นดอกสาหลีมานาน ทั้งร่างจึงแผ่กลิ่นอายอ่อนโยนงดงามราวดอกสาหลี

"ขอเวลาเพียงปีเดียว ข้าจะมอบครอบครัวที่อบอุ่นและแสนสุขให้

* โคมด้า เป็นโคมโป้ที่ใช้ในวัดและอารามซี เฝ้าโคมด้าจึงกลายเป็นคำเปรียบเปรยถึงการปลุกวิเวก ตัดขาดจากกิเลสตัณหา

เจ้าได้อย่างแน่นอน" เด็กหนุ่มร้อนใจ ไม่คิดสนใจธรรมเนียมมารยาท
ใบหน้าอ่อนวัยยังคงมุ่งมั่นหาใดเปรียบ

ไปเสวียผู้เพียงนั่งมองเขา คำสัญญาของเขาช่างล่อใจคนโดยแท้
เพียงแต่...

ชายกระโปรงปลิวไสว เรือนผมดูเจี้ยนโหมระผ่านใบหน้าเขาเบาๆ
ท้ายที่สุดสตรีปานภาพวาดนี้ก็ทิ้งเพียงเงาหลังให้เขา เยื้องย่างเนิบช้าทว่า
กลับเด็ดขาดแน่วแน่มากไป

ชุดกระโปรงสีขาวหิมะเดินลัดเลาะท่ามกลางดินแดนสีขาวโพลน
ไกลออกไปเขามองเห็นมือเรียวของนางเจียดผ่านจอมผม กิ่งดอกสาลีที่
เขาตัดดูให้ด้วยตนเองถูกนางทอดทิ้งไว้เพียงด้านหลัง สลายกลายเป็นแค่
กลีบดอกไม้บนพื้น

เงาร่างของนางประหนึ่งโคมระย้าที่เจิดฉายอยู่ในความเงียบสงบ
ประทับลงในแววดตาของเขาจากที่ไกล ทำให้คิดถึงคำกล่าวที่ว่า 'กลางป่า
เขาอันห่างไกล โคมระย้าเรือนกายเยียบเยิบ'

เมืองหนิงเฉิง เมืองหลวงแห่งแคว้นอวินเยวี่ เป็นเมืองที่สตรีทุกคน
ล้วนใฝ่ฝันที่จะได้ก้าวเข้าไป ส่วนนางนั้นกลับเห็นเป็นแค่ฝุ่นไร้ค่า

นี่เป็นเพียงบทเพลงคั่นเวลาสั้นๆ บทหนึ่ง เขาคงจดจำนางไม่ได้
ส่วนนางกลับแอบสลักเขาไว้ในก้นบึ้งหัวใจ

นางคือไปเสวียผู้ ปีนี้อายุสิบสี่ บริสุทธิไร้เดียงสา แม้ฉลาดเฉลียวทว่า
เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

เขาคือองค์ชายเจ็ดอ້ออง ปีนี้อายุสิบเจ็ด ฉลาดเฉลียวปราดเปรื่อง

จึงมักจะตั้งดูดเคราะห์ร้ายถูกคนไล่ล่าสังหาร

ปีนี้ในเมืองหลวงเกิดการต่อสู้ห้าห้านองเลือด เพียงเพื่อจะได้มาซึ่ง
บัลลังก์สูงส่งล้ำค่า อี้อ้องจึงกลายร่างเป็นมารคัลลิ่งอำมหิตผู้ไร้หัวใจ
หลังจากการเข่นฆ่าอย่างโหดเหี้ยมแล้ว สุดท้ายเขาก็ได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิ
เยวียเยยผู้นั่งบนบัลลังก์สูงสุด

2

สามปีต่อมา

วสันตฤดูที่ดอกสาลีบ้านสะพรั่งเวียนมาอีกครั้ง ดอกสาลีได้เริ่มต้น
ประหนึ่งหิมะลอยล่อง ดอกสาลีสีขาวปกคลุมไปทั่วบริเวณเช่นฤดูใบไม้ผลิ
ของทุกปี กำจายกลิ่นหอมอ่อนละมุนเฝ้ายวนออกมา

ที่นี่ไม่มีสิ่งใดแปรเปลี่ยน กระทั่งชุดแพรไหมบนร่างของหญิงสาวก็
ยังเป็นสีชาวดั้งเดิม นางก้มๆ เงยๆ อยู่ท่ามกลางทะเลบุปผาอันไร้ที่สิ้นสุด
นี้เสมือนเทพเซียนที่จุติลงมา

นางคือไปเสวยผู้ที่ถูกส่งตัวมาเฝ้าดูแลค่ายกลดอกสาลีแห่งนี้
เป็นบุตรสาวของจักรเสนาบดีไปแห่งหนึ่งจึง

ชีวิตที่สงบเยียบดังผืนน้ำของนางเคยถูกเด็กหนุ่มผู้หนึ่งบุกเข้ามา
สร้างความตกใจจนเกิดระลอกคลื่นจางๆ ในใจ หลังเด็กหนุ่มจากไปแล้ว
วันเวลาท่ามกลางดอกสาลีผลิบานนี้ก็จะมาบ้างครั้งที่นางหวนนึกถึงบทเพลง

คันเวลาช่วงสั้นๆ เมื่อครานั้น หัวใจคล้ายถูกเข็มทิ่มแทง ไร้บาดแผลทว่า กลับเจ็บปวดอยู่ลึกๆ

นางเป็นเพียงคนธรรมดา ย่อมไม่กล้าคาดหวังว่าเด็กหนุ่มผู้นั้นจะกลับมาตามหา เพียงแต่นางยังคงจดจำใบหน้ามุ่งมั่นของเขายามที่หันกายจากไปและถ้อยคำแน่วแน่ของเขาในตอนนั้น เขาบอกว่า...หนึ่งปี ให้เวลาเขาหนึ่งปี

พริบตาเดียวก็ผ่านไปสามปี ดอกสาละยังคงงดงามดังเดิม เพียงแต่รูปโฉมสง่างามเย็นชาในความทรงจำและรอยยิ้มบางเบาของเด็กหนุ่มที่ทำให้ทะเลนุภาพจิตจางกลับไม่เคยปรากฏขึ้นตรงหน้านางอีก

บางทีคงเป็นจริงตามคำพูดอาจารย์ คำสัญญาของบุรุษนั้นไม่ควรเชื่อและไม่ควรฟัง

ไปเสียผู้ไม่เคยเศร้าโศกเรื่องที่เด็กหนุ่มไม่กลับมา นางแค่รู้สึกสะท้านใจอยู่บ้างเท่านั้น นางพลันนึกถึงมารดาของตนเองที่ทนเฝ้าเรือนที่ห่างไกลอันอ้างว้างเงียบเหงาในจวนอัครเสนาบดวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า

ในขณะที่จมดิ่ง รู่ๆ ที่ด้านหลังก็เกิดลมพัด โอบม้วนกลิ่นหอมอ่อนละมุนของดอกสาละเข้ามาจางๆ จากนั้นเงาร่างสีม่วงก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า ซิงหลี่พลางเอ่ยอย่างร้อใจ "คุณหนู แยกแล้วเจ้าคะ"

ไปเสียผู้ใจหาย ถามขึ้นตามความนึกคิดในจิตใจ "มีเรื่องใด" เพียงมองสีหน้าของซิงหลี่ก็ทราบว่าต้องเกิดเรื่องขึ้นแน่ ในใจนางตั้งเครียดไปตามสีหน้าของสาวใช้อย่างห้ามไม่อยู่ นัยน์ตาดำกระจ่างฉายแววกังวล

ซิงหลี่กลืนน้ำลาย ลูบไผ่ผมที่มุมหน้าผากพลางเอ่ยอย่างร้อร่น

"เกิดเรื่องกับคุณหนูใหญ่แล้วเจ้าคะ! ได้ยินว่านายท่านบังคับนางเข้าวัง เพื่อคัดเลือกสาวงาม* ด้วยความเสียใจจึงทำลายโฉมหน้าตัวเอง น่าสลดใจ ยิ่งนัก"

ไปเสวี่ยฝูสะดุ้งเหือก นางจ้องชิงหลี่ที่ร้อนใจอย่างตกตะลึงเช่นกัน อึ้งจันครุ่นหนึ่งถึงได้สติ ก่อนจะหมุนตัวอกริ๊งเข้าสู่ทะเลบุปผาทันที ทั้งทำย ประโยคเดียวโดยไม่ลังเล "ข้าจะกลับบ้าน!"

"เอ?...คุณหนู ท่านรอข้าก่อนสิ!" ชิงหลี่วิ่งไล่ตามอยู่ด้านหลัง ทั้งสอง ติดตามแม่ซื้อวีเจินมานานถึงสิบเอ็ดปี ร่ำเรียนวรยุทธ์จนสำเร็จ แม้บอก ไม่ได้ว่าล้ำเลิศที่สุดแต่ก็นับว่ามีฝีมือพอตัว ยามนี้คนหนึ่งนำคนหนึ่งตาม หลังอยู่กลางทะเลบุปผาย่อมปั่นป่วนดังพายุนมุน กลับดอกสาลีราวกับ ปีกผีเสื้อโบยบินลอยฟุ้งก่อนจะร่วงโปรยปราย

ช้างหูแว่วเสียงลมหวีดหวิว ไปเสวี่ยฝูสนใจเพียงมุ่งไปข้างหน้า ดอกไม้หลายกลีบร่วงระบิบนน้ำเล็กทำให้ดวงตาพร่าเลือน แต่นางกลับ ไม่มีเวลามาสงใจ นางคิดเพียงแต่จะกลับบ้านให้เร็วที่สุด

ไป้อีหนึ่งเป็นบุตรสาวคนโตสกุลไป่ที่เกิดจากฐุหยินใหญ่ นิสัย นุ่มนวลอ่อนโยน ดูแลไปเสวี่ยฝูดีอย่างมากตั้งแต่นางยังเล็ก ทั้งยังเป็น คนเดียวในสกุลนอกจากมารดาแท้ๆ ที่ดีต่อนาง ฟีน้องมีความสัมพันธ์ดี ยิ่งมาตลอด วันนี้ได้ยินว่าเกิดเรื่องกับไป้อีหนึ่งขึ้น ไปเสวี่ยฝูจึงเป็นกังวล จนอยากกลับไปเยี่ยมอีกฝ่ายในทันที

ไป้อีหนึ่งกับเซียงเทียนฉีที่มาจากครอบครัวพ่อค้าต่างก็เป็น เพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่ยังเล็ก บัดนี้บิดาให้ไป้อีหนึ่งเข้าวังเพื่อคัดเลือก

* การคัดเลือกสาวงาม (ซิวหนี่ว) เป็นการคัดเลือกบุตรสาวจากตระกูลชั้นสูงเข้าไปเป็นนางในในวังหลวง จัดขึ้นทุกๆ สามปี

สาวงามไปอีหนึ่งย้อมไม่ย้อมอย่างแน่นอน เพียงแต่วิธีการทำลายโฉม เช่นนี้ออกจะรุนแรงเกินไปหรือไม่ รูปโฉมพริ้งเพริศประหนึ่งบุผาปาน หยกเนียนวันนี้กลับต้องสูญสิ้น แล้ววันข้างหน้าจะพบปะผู้คนอย่างไร

ไปเสวี่ยผู้ไม่ทันได้บอกลาแม่ซื้อวีเจินก็กระโดดขึ้นมาหาชาวที่ผูกไว้ ข้างต้นดอกสาหลี่ มุ่งไปยังเมืองหนิงเฉิงพร้อมชิงหลี่ แม้จะใช้ทางลัดแต่ระยะทางจากเมืองเถิงโจวไปถึงเมืองหนิงเฉิงก็ย้งห่างกันถึงสองร้อยหลี่* ระหว่างทางก็เป็นเขาสูงชันที่เดินทางได้ไม่สะดวก โชคดีที่ไปเสวี่ยผูกกับชิงหลี่ร่ำเรียนวรยุทธ์มา พวกนางจึงทนต่อเส้นทางอันยาวไกลและยากลำบากนี้ได้

กว่าจะบากบั่นมาถึงจวนสกุลไปอาทิตยก็ตกดินแล้ว ครั้งสุดท้ายที่กลับมาคือช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นทั้งสองข้างของจวนสกุลไปเฟิงปลูกดอกอวี่หลัน** ทว่าเวลานี้ดอกอวี่หลันกลับเจริญงอกงามจนออกดอกสีขาวมากมายแล้ว

กลิ่นหอมเข้มข้นของดอกอวี่หลันพุ่งปะทะจมูก ไปเสวี่ยผู้ที่คุ้นชินกับกลิ่นหอมอ่อนของดอกสาหลี่ย่อมรับกลิ่นฉุนแรงของดอกอวี่หลันนี้ไม่ไหว

เสากลมสีแดงเป็นมัน เหนือประตูใหญ่โตโอ่อ่ามีอักษร 'จวนสกุลไป' จวดเฉวียนห้าวหาญดั่งมังกรเหินหงส์ระบำเปล่งประกายสีทองแวววาว ภายใต้แสงอาทิตย์อัสดง เป็นที่ประจักษ์ถึงฐานะอันทรงอำนาจของจวนสกุลไปในเมืองหนิงเฉิงนี้ ทำให้ผู้คนที่มองเห็นเป็นต้องหวั่นเกรง

เมื่อยืนอยู่หน้าจวนใหญ่โตที่แปลกหน้าว่าคุ้นเคยแห่งนี้แล้ว ไปเสวี่ยผู้ก็ใจลอยไปชั่วขณะ ที่นี้คือบ้านของนาง ทว่าเวลานี้กลับไม่รู้สึกละ

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อื่น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

** ดอกอวี่หลัน หมายถึงดอกแมกโนเลีย

เหมือนว่ากำลังกลับบ้านเลยสักนิด

เมื่อเข้าไปในจวน ไปเสวียผู้วิ่งตรงไปยังห้องของป๋ออิหนึ่งด้วยความร้อนใจ แต่ขณะที่ก้าวเข้าไปในเรือนก็ต้องตกใจกับบรรยากาศ 'วุ่นวาย' ด้านในนี้ อัครเสนาบดีไปยืนมือโพล่หลังด้วยสีหน้าเคร่งเครียดได้ต้นท้อซึ่งแตกกิ่งก้านงอกงาม มีป๋อฮูยยืนรับน้ำตาอยู่ด้านข้าง ปากพิมพ์ไม่หยุด "เป็นความผิดของข้าเองที่ไม่สั่งสอนลูกเนรคุณผู้นี้ให้ดี"

อัครเสนาบดีไปแค้นเสียงเฮอะ เบี่ยงกายไปด้วยโทสะ แล้วสายตาเคียดซึ้งก็ปราดลงบนร่างของไปเสวียผู้พอดิ ก่อนจะผุดประกายแปลกใจบางๆ คิดไม่ถึงว่าจะได้เห็นบุตรสาวคนที่สองในตอนนี้อยู่ไปเสวียผู้ลงเลอยู่ชั่วจิตใจแล้วคารวะเขา "เสวียผู้คารวะท่านพ่อ คารวะฮูยใหญ่"

"เจ้ากลับมาด้วยเหตุอันใด เห็นว่าในจวนนี้ยังมีเรื่องอับมงคลไม่พอหรือ!" ฮูยใหญ่ดวงตาแข็งกร้าว ก่อนก้าวขึ้นมากลึงตาไถ่นาง

ไปเสวียผู้ไม่มีแกใจต่อปากต่อคำกับนาง เพียงเงยหน้าขึ้นมองบิดาอย่างแน่วแน่และขอร้องว่า "ท่านพ่อ ขอข้าพบพี่หญิงสักครั้งได้หรือไม่เจ้าคะ"

"อยากพบก็พบ อย่างไรก็ตามเสียตั้งแต่ฟุ้งนี้ไปนางก็ไม่ใช่บุตรสาวข้าอีก" อัครเสนาบดีไปลูบเสื่อพลางแค้นเสียงหนัก สีหน้าเย็นชาและเด็ดขาด

ในเรือนฟ่านักอันเจียบสงัดมีเพียงเสียงสะอื้นไห้ไม่หยุดของฮูยใหญ่

เหล่าอนุภรรยาของเหตุการณ์เบี่ยงหน้าด้วยแววตาเฉยเมย คล้ายว่ามีนัยยิตติในคราวเคราะห์ของผู้อื่น ในขณะที่कुณหนูสามสกุลไปที่มีนามว่าไปอวีฉีกกลับกล่าวเอาใจว่า "ท่านพ่อ แม้พี่หญิงจะเสียโฉมไปแล้ว ทว่าสกุลไปเราหาได้รับบุตรสาวไม่ ไยต้องโมโหถึงเพียงนี้"

อัครเสนาบดีไปเลิกคิ้ว สายตาคมปลาบซ้ำเลื่องมองไปเสวียผู้

แววตาล้ายกำลังตัดสินใจอะไรอยู่เงียบๆ ทว่าถ้ามองมาเพียงแค่แวบเดียว ก็ทำให้ไปเสวี่ยผูลวดกั้วจนต้องรีบลุกขึ้นเดินเข้าห้องหมายหลบเลี้ยง สายตาที่กำลังคิดแผนการนี้

หากท่านพ่อบังคับให้ไปแทนพี่หญิง ข่าย่อมมีอาจคัดค้านได้ แต่สกุลไปมีบุตรสาวตั้งมากมาย แต่ละคนล้วนพร้อมเพรารวบรวม ท่านพ่อ คงไม่เลือกข้ากระมัง...ไปเสวี่ยผูลอบคบคิด

เมื่อเข้ามาในห้องของไปอีหนึ่ง ไปเสวี่ยผูเห็นเพียงสาวใช้คนหนึ่ง กำลังร่ำไห้เฝ้าอยู่ข้างเตียง กลิ่นโอสถตลบอบอวลรอบทิศ ทั้งหนาวเหน็บ อ่างว้าง ทั้งโคกเศร้าตรอมตรม

สาวใช้ได้ยินเสียงฝีเท้าจึงเงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นไปเสวี่ยผูก็ตกตะลึง เหมือนกับทุกคนในจวนตอนเห็นนางครั้งแรก จากนั้นจึงทำความเคารพ นางอย่างดีใจ กล่าวด้วยความหวังที่เปี่ยมล้น "คุณหนูรองกลับมาพอดีรับ ห้ามคุณหนูใหญ่เถิดเจ้าคะ คุณหนูใหญ่เสียโฉมไปแล้วจะเสียร่างกายไป อีกไม่ได้นะเจ้าคะ"

ไปเสวี่ยผูฟังวาจาสาวใช้แล้วมองไปยังชามยาเย็นชืดบนโต๊ะ หัวใจ พลันเจ็บแปลบ นางแหวกม่านลายวิหคเคียงคู่ออก ด่านในไปอีหนึ่งกำลังหลับตานอนหันหลังให้นาง ร่างกายผ่ายผอมดูบอบบางจนน่าสงสาร

"พี่หญิง..." ไปเสวี่ยผูร้องเรียกกับแผ่นหลังของไปอีหนึ่งเสียงค่อย มือเล็กเอื้อมไปจับผ้าคลุมหน้า

ไปอีหนึ่งประหนึ่งถูกเข็มทิ่มแทง บัดมือไปเสวี่ยผูออกแล้วกุมผ้าคลุมหน้าแน่น แทบจะเอ่ยด้วยเสียงวิงวอนร้องขอ "อย่าดู อย่า..."

"เหตุใดพี่หญิงถึงโง่งมเพียงนี้" ไปเสวี่ยผูเอ่ยตำหนิอย่างเจ็บปวดใจ

นางยังจดจำพี่สาวแสนดีที่มักแยมยืมให้ตนเองอย่างอบอุ่นได้ รอยยิ้มงาม
ลุ่มเมืองปานนั้น...ตอนนี้...รอยยิ้มนั้นไม่มีอีกต่อไปแล้ว แล้วจะไม่ให้นาง
ปวดใจได้อย่างไรกัน

"หากไม่ได้ครองคู่กับเทียนจื๊จนแก่เฒ่า ข้าขอยอมตาย" ไปอีหิง
ค่อยๆ หันร่างมา นัยน์ตาสีเข้มได้ผ้าคลุมหน้าเยือกเย็นเด็ดเดี่ยว นี่คือการ
ยึดมั่นถือมั่นต่อความรักของนาง เมื่อความรักที่ถนอมดูแลมานานหลายปี
ถูกทำลายลง มีเพียงวิธีนี้เท่านั้นที่นางจะพิสูจน์ว่าตนเองซื่อสัตย์ต่อความรัก
แม้จะดูโง่งมแต่ก็ถือว่าคุ้มค่า

ไปเสวี่ยฝูไม่อาจเข้าใจ คงเพราะนางต้องอยู่เฝ้าโคมดำทุกคำคืน
ทำให้รู้จักความรักทางโลกน้อยเกินไป กระนั้นนางก็สัมผัสได้ถึงความเจ็บปวด
ของพี่สาว ความเจ็บปวดนั้นต้องทิ่มแทงบีบคั้นหัวใจยิ่งเป็นแน่!

นางไม่รู้ว่าตนเองยังพูดอะไรได้อีก บางทีไม่ว่าอะไรก็ไร้ประโยชน์
ทั้งนั้น เมื่อคนผู้หนึ่งหัวใจสลาย ทั้งร่างกายคงคล้ายถูกควั่นออกไปจน
ว่างเปล่า ทั้งๆ ที่เห็นอยู่ว่าว่างเปล่า แต่ความจริงกลับไม่สามารถใส่สิ่งใด
เข้าไปได้แล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623532.html>